

Un musical la Buzău

Un proiect inedit al Teatrului „George Ciprian” din Buzău, în colaborare cu T.N.B., este musicalul *Godspell*, conceput de John Michael Trebelak, pe muzică și versuri de Stephan Schwartz, în regia lui Calvin McClinton, coregrafie Edie Cowan și scenografie Yvonne Adeline Pater. După cum se vede, realizatori străini, care prin *Godspell* – cum scrie în foaia-program – „încearcă să lege o punte între două culturi, două mentalități și două societăți total diferite”. Un experiment, axat pe o temă biblică, ușor adaptat la realitatea românească. Cu amendamentul că afirmația „teatrul românesc nu a trăit exercițiul unui teatru muzical” e inexactă și ar fi trebuit spus mai degrabă „exercițiul unui *asemenea* teatru muzical”, pentru că încercări, mai mult sau mai puțin apropiate de gen, s-au mai făcut (printre altele, cândva la „Nottara”, la „Fantasio” din Constanța). Celebru pe Broadway, preluat cu succes și în Europa, *musicalul* s-a impus prin expresia muzical-coregrafică a subiectului, tratat cu mare fast scenografic, a lansat vedete și, mai spre sfârșitul mileniului, și-a adâncit latura dramatică până la preluarea unor piese din patrimoniul universal și îmbogățirea limbajului specific, care l-au scos din zona limitată a divertismentului.

Situând tentativa actuală în afara oricărei termen de comparație, ca un experiment doar, cum se și recomandă, se poate spune că e un pas cu dreptul spre valorificarea acestui limbaj propriu, unde prioritatea e a expresiei dramatice de ansamblu în mimică, voce, mișcare și fantezie. Modest și subțirel uneori, cu definire mai ezitantă a eroilor implicați (un Christ firav, de pildă), spectacolul de o oră e ingenios și agreabil prin muzică și armonia vocilor (compozitorul e chiar laureat al Premiului Oscar), plasticitatea mișcărilor și tinerețea protagoniștilor, cu un aer de naturalețe discretă și de emoție, câteodată.

Elisabeta POP

Publicul este invitat să râdă

Piesa despre care Eugen Ionescu mărturisea că „o prefer tuturor celorlalte” (SCAUNELE, adică) oferă, ca de altfel toate piesele ionesciene, infinite posibilități de transpunere scenică. Recitind *Scaunele* (regizorul a optat pentru traducerea semnată de Vlad Zografi și Vlad Russo – cu toate că și varianta oferită de Dan C.Mihăilescu este excelentă), mi-am dat seama că, cel puțin câteva dintre sugestiile traducătorilor, din „Note”, au fost utilizate cu folos de regizor.

Urmărind indicațiile autorului, scenografa Geta Medinschi a imaginat un decor în care elementele realiste, zidurile de piatră, par a fi ale unei vile-cetăți vechi, se îmbină cu cele suprarealiste sau chiar absurde, cum sunt numeroasele uși pe cele două laterale, plus una foarte înaltă în fundal – pe unde va intra, nu-i așa, împăratul... Decorul are ceva neliniștitor, straniu așa încît, apariția, dintre